

cipet holdes for lige forpligtede til gjensidig Hjælp og Omfjorg, og skjøndt Manden er pligtig at forsørge Familien, kan det dog ikke betvivles, at Hustruen, naar hun formedelst Formuesforholdets Ordning i det paagjældende Ægtefæb kan raade over Pengemidler, bør være pligtig at dele med Manden og ikke at lade ham gaa paa Fattigvæsenet. Det tilfredsstillende Udvalgets Opfattelse af Ægtefællets Bæsen, at Hustruen efter Lovforslagets § 10 blot skulde være pligtig at understøtte Manden, naar dette af Dyrigheden paalægges hende og hun har Naad dertil, men vi maa holde det for Ret, at hun skal dele med Manden, saalænge hun har Noget, og uden først dertil at være befaleet af Dyrigheden — Alt naturligtvis kun saalænge Ægtefæbet bestaar.

§ Stedet for §§ 3 og 4 have vi foreslaaet tre nye Paragrafer, der i det Væsentlige dog kun ere beregnede paa at udtrykke det Samme, men paa en anden Maade, der mere lader selve Reglernes Sammenhæng med deres Retgrund træde frem. Den i Familieforholdet grundede Forsørgelsespligt hviler nemlig dels paa det naturlige Forhold mellem Fader og Moder og deres Afkom, dels paa Ægtefæb. Det første af disse Forhold omhandles i Udvalgets § 0, som i Dvrigt med Hensyn hertil ikke indeholder Andet, end hvad den gjældende Ret og Lovforslaget ogsaa indeholde. Forsaavidt angaar den paa Ægtefæb begrundede Forsørgelsespligt, vil det være naturligt først at udtale Hovedgrundsetningen, som intet Sted i Lovforslaget er udtrykkelig nævnt, nemlig at enhver af Ægtefællerne ved Ægtefæbet bliver delagtig i den Forsørgelsesbyrde, som paahviler den anden Ægtefælle, og bliver pligtig til, uden alt Hensyn til, hvorledes Formuesforholdet i Dvrigt maatte være ordnet mellem Ægtefællerne, at bære denne Byrde i Forening med sin Ægtefælle, saalænge Ægtefæbet bestaar; det er slet ved Udvalgets § 00. Denne Grundsetning er forsaavidt den naturlige, som det er den Ordning, hvortil man uden alle positive Lovbestemmelser paa dette Omraade maatte komme, og som derfor ogsaa var gjældende Ret, indtil Lovgivningen ved Frdg. 24. Januar 1844 § 9 uvidede Pligten i flere Retninger. Det er langt fra, at Udvalget i og for sig misbilliger denne Lovgivningens Uvidelse af Forsørgelsespligten, men det maa kun fastholdes, at en Forsørgelsespligt for den ene Ægtefælle overfor den anden Ægtefælles Børn af anden Forbindelse eller Stedbørn trænger til en positiv Lovhjemmel og ikke kan antages at være tilstede uden det. De særegne Uvidelser af den paa Ægtefæbet grundede Pligt mod den anden Ægtefælles Børn af andre Forbindelser, som der findes Grund til at gjøre, ere samlede i Udvalgets § 000, ved hvilken for Dvrigt maa bemærkes, at den gaar noget videre end Lovforslaget, der paa dette Punkt strengt holder sig til den gjældende Ret, idet den

udslætter nogle, som det synes, temmelig vilkaarlige Forfælligheder i Mandens og Hustruens Retstillings og enkelte andre Udskillelser, der nu gjøres. Medens den gjældende Ret paalægger den Mand, der gifter sig med en Enke, som har ægte Børn, eller et Fruentimmer, der har uægte Børn, at sørge for disse indtil deres 18de Aar, hvad enten de indbringes i Ægtefæbet eller ikke, uanset at Ægtefæbet forinden ophører, men derimod stiller den Mand anderledes, der ægter en fraskilt Kone, idet han kun er pligtig at forsørge hendes Børn, saalænge Ægtefæbet bestaar og forsaavidt de ere indbragte i Ægtefæbet, foreslaar Udvalget at bortkaste disse, som det synes, i praktisk Henseende lidet betydelige Udskillelser og i Stedet for opstille den ensartede Regel, at Manden, hvad enten han ægter en Enke, et Fruentimmer, der har uægte Børn, eller en fraskilt Kone, er pligtig at forsørge disse hendes Børn indtil deres 18de Aar, uanset at Ægtefæbet forinden ophører (ved Død eller Skilsmisse), Alt dog kun forsaavidt Børnene indbringes i Ægtefæbet. Overfor de Børn, der ikke indbringes i Ægtefæbet, og hvis Tilværelse maasse endog er forbulgt for ham, synes der ikke at være Grund til at paalægge ham nogen særegen uvidet Forsørgelsespligt. For disse Vedkommende maa Forholdet stille sig paa en lignende Maade som med Hensyn til de Børn, Konen under Ægtefæbet avler i Soer, nemlig at Manden vel, saalænge Ægtefæbet bestaar, ikke kan undgaa at deltage i den Forsørgelsespligt, som nødvendigvis maa paalægges Moderen, men at der ingenfomhelst Grund er til at paalægge ham nogen særegen ud over dette gaende Forpligtelse. Dette er ogsaa tilstrækkelig udtrykt ved Udvalgets Redaktion af de paagjældende Paragrafer, idet disse Altsælde ikke ere optagne i § 000, altsaa alene falde ind under § 00. Hvad dernæst angaar den Kvinde, som ægter en Mand, der har Børn af andre Forbindelser, opstiller Udvalget i Overensstemmelse med Frdg. 24. Januar 1844 § 9 den Regel, at hun bliver pligtig at sørge for Mandens i Ægtefæbet indbragte Børn af andre Forbindelser, men dog kun efter Mandens Død, ikke naar hendes Ægtefæb med ham opløses i hans levende Live ved Døen eller Skilsmissebevilling; men paa hendes Forpligtelse har det derimod — til Forskjel fra, hvad der gjælder om Manden jfr. Lovforslagets § 3 — ikke nogen Indflydelse, om Mandens tidligere Ægtefæb, fra hvilket de medbragte Børn hidrøre, er opløst paa den ene eller paa den anden Maade. Efter Udvalgets Forslag bortfjernes nogle af disse Uligheder. Dels er Forholdet efter Udvalgets § 5 forsaavidt lige, som det, hvortil naar en Mand gifter sig med en Kvinde, der har Børn, eller naar en Kvinde gifter sig med en Mand, der har Børn, kommer i Betragtning, om det tidligere Ægtefæb, hvorfra Børnene hidrøre, er opløst ved Død eller ved Skilsmisse, dels vedbliver efter Udvalgets